

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΧΙΡΑΜ ή Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

(μία εκδοχή από παλαιότατο τυπικό)

Ο Βασιλεύς Σολομών προκειμένου να οικοδομήσει μεγαλοπρεπή Ναό εις δόξα του Ιεχωβά ζητά την βοήθεια του Βασιλέως της Τύρου. Ούτος στέλλει προς αυτόν μεγαλοφυή και περίφημο Αρχιτέκτονα ονομαζόμενο Χιράμ επικεφαλής χιλιάδων εργατών προς ανοικοδόμηση του Ναού της Ιερουσαλήμ.

Η φήμη της σοφίας του Σολομώντα και τα μεγαλοπρεπή έργα αυτού διεδόθη εις ολόκληρο τον κόσμο. Ακούσασα ταύτο η Βαλκίς, βασίλισσα της Σαββά, αποφασίζει να επισκεφθή τον Σολομώντα όπως χαιρετήση και θαυμάση τα έργα αυτού. Η Βαλκίς αφικνείται, ο δε Σολομών υποδέχεται αυτήν και της προσφέρει θρόνο ευρισκόμενον εις το πλευρόν του. Προσφέρει προς τον Σοφό Βασιλέα πολύτιμα δώρα, συγχρόνως δε προτείνει εις αυτόν τρία αινίγματα. Ο Σολομών διαφθείρας διά χρημάτων τον Μέγα Ιερέα της Σαββά και μαθών εκ των προτέρων τα τρία αινίγματα είχε έτοιμη την λύση αυτών, δοθείσαν αυτή υπό του Σαδώκ, Μεγάλου Αρχιερέως των Εβραίων, εις την κρίσιν του οποίου τα είχαν υποβάλλει και ούτω δίδει αμέσως της λύσιν εις τα αινίγματα. Εν συνεχεία οδηγεί την Βαλκίδα εις όλα τα ανάκτορα και εις τον Ναόν. Όταν έφθασαν εις το κρηπίδωμα του βωμού, η Βασίλισσα παρατηρεί κλήμα αμπέλου εκριζωθέν και παρερριμένον. Θαυμάσιον τι πτηνόν, το οποίον συνώδευεν πανταχού την Βαλκίδα, εις έποψ καλούμενος Χουδ-Χουδ, έδωκεν αυτή να εννοήση διά της κλαυθμηράς φωνής του, τι ήτο το καταφρονηθέν αυτό ξύλον, ποίαν ιεράν κιβωτόν εκάλυπτε η γη εκείνη η παραβιασθείσα υπό της υπερηφανείας του Σολομώντος.

Β.: Ανεγείρεις τον ναό αυτόν επί του τάφου των πατέρων σου, είπε η Βαλκίς προς τον Βασιλέα, και το κλήμα αυτό, η ιερά αυτή άμπελος...

Σ.: Την εξερρίζωσα, διέκοψεν ο Σολομών, δια να ανεγείρω εδώ ένα βωμόν εκ πορφυρίτου λίθου και ξύλου ελαίας, τον οποίον θα κοσμήσω δια τεσσάρων, χρυσών Σεραφείμ.

Β.: Η άμπελος αύτη, εξακολούθησεν η Βαλκίς, εφυτεύθη υπό του Νώε αρχηγού της οικογενείας σου. Εις απόγονος του Νώε δεν δύναται, χωρίς να διαπράξη ασέβεια, να εκριζώση το σεπτό αυτό κλήμα. Δια τούτο ο τελευταίος ηγεμονίδης εκ της οικογενείας σου θα καθηλωθή ως κακούργος επί του ξύλου αυτού το οποίον έπρεπε να είναι ιερόν δια σε.

Εν τούτοις, το πυρ των οφθαλμών της βασιλίσης της Μεσημβρίας ήναψεν φλόγας εις την καρδίαν του Σολομώντος όστις εγένετο ευπειθέστατος θεράπων ενώπιόν της, ως δούλος προς του κυρίου του, από του οποίου εξαρτάται η ζωή του. Κατ' αρχάς η υπερηφάνεια του Σολομώντος, είχε κινήσει εις αγανάκτησιν την Βαλκίδα αλλά μετ' ου πολύ εκινήθη εις οίκτον βλέπουσα τον Βασιλέα γενόμενον εκ του έρωτος άλλον άνθρωπον, και υπερήφανος διότι κατώρθωσε να μεταβάλη τον χαρακτήρα αυτού τον υπεροπτικό και αγέρωχο, υπεσχέθη εις τον Βασιλέα, όστις την ικέτευε, να τον δεχθή ως σύζυγον.

Η Βαλκίς θαυμάζουσα πάντα τα θαυμάσια έργα του Σολομώντα ηρώτα πάντοτε να μάθη τις ήτο ο τεχνίτης ο συλλαβών την ιδέαν και εκτελέσας τα αριστουργήματα αυτά. Ο Βασιλεύς της απεκρίνετο στερεοτύπως:

Σ.: Είναι κάποιος Χιράμ, πρόσωπον παράδοξον και άγριον το οποίον μου απέστειλεν ο Βασιλεύς της Τύρου.

Η Βαλκίς ηθέλησε επί τέλους να ίδη τον Χιράμ. Ο Σολομών προσεπάθησε να διασκεδάση την ιδέαν της ταύτην. Αλλ' οσάκις εδείκνυεν προς αυτήν στήλας, αγάλματα ζώνων και χερουβείμ, τον εξ ελεφαντόδοντος και χρυσούν θρόνον, τον οποίον ανήγειρεν απέναντι του βωμού, οσάκις της ωμίλει περί της Χαλκίλης Θαλάσσης, ήτις έμελλεν να τεχνουργηθή η βασίλισσα της Σαββά ηρώτα πάντοτε:

Β. Και τις ανήγειρεν τας στήλας αυτάς, τις εσμίλευσεν τα αγάλματα αυτά, τις κατεσκεύασεν τον θρόνον αυτόν, τις θα κατεργασθή τα χαλκουργήματα περί των οποίων ομιλείς;

Ο Σολομών απεκρίνετο στερεοτύπως : Ο Χιράμ.

Η Βαλκίς λοιπόν κεντωμένη εκ περιεργείας εξ όλων αυτών, ανυπομόνει να τον ιδή και ο Σολομών δια να μη δυσανεστήσει την Βασίλισσα, ηναγκάσθη να υποχωρήση εις την επιθυμίαν της και διατάσση να προσκληθή ο Χιράμ. Ουδείς εγνώριζεν ούτε την πατρίδα ούτε και την καταγωγή του σκοτεινού αυτού προσώπου, τον οποίον η μεγαλοφυία ανύψοι υπεράνω των συνήθων ανθρώπων και ο οποίος περιεφρόνει βαθέως τον κοινόν όχλον. Αλλ' εκείνος όστις ζει ούτως ξένος εν τω μέσω των απογόνων του Αδάμ, πρέπει βεβαίως να μη έλκη την καταγωγή του εκ του πρώτου αυτού ανθρώπου. Εάν κοινόν έχει μετά των λοιπών ανθρώπων την μητέρα, δεν έπεται εκ τούτου ότι έχει και τον αυτόν πατέρα διότι ο Αδάμ δεν υπήρξεν άλλο τι ή απλούς σύνευνος της μητρός του Καϊν.

Ας ανέλθωμεν όμως εις τας πρώτας ημέρας της γενέσεως του κόσμου, εις την εποχήν καθ' ην ο Αδάμ και η Εύα ευρίσκοντο ακόμη εν τω κήπω της Εδέμ. Ο Εβλίσ, ο άγγελος του φωτός, δεν ηδυνάθη να ίδη το κάλλος της πρώτης γυναικός χωρίς να ορεχθή ταύτης. Η Εύα ηδύνατο ν' αντιστή εις τον έρωτα ενός αγγέλου; Ο Κάϊν εγεννήθη. Η ψυχή του σπινθήρ εκ του Αγγέλου του φωτός, του Πνεύματος του Πυρός, τον καθιστά απείρως υπέρτερον του Άβελ του υιού του Αδάμ... Εν τούτοις υπήρξεν καλός δια τον Αδάμ, τον οποίον και υπεστήριζεν ανίσχυρον και άτονον κατά το γήρας του, καλός δια τον Άβελ τον οποίον υπεβοήθησεν εις τα πρώτα του βήματα.

Αλλ' ο Ιεχωβά Αδωνάι, φθονών τον Κάϊν δια το Πνεύμα, όπερ μετέδωσεν αυτώ ο Εβλίσ, εξώρισε τον Αδάμ και την Εύα εκ της Εδέμ δια να τιμωρήση αμφοτέρους και μετ' αυτούς και τους απογόνους των δια την απιστίαν της Εύας. Ο Αδάμ και η Εύα απεχθάνοντο τον Κάϊν, ακουσίαν αφορμήν της καταδίκης των, αυτή δε αύτη η Εύα, όλην της την στοργήν επεφύλασιν δια τον Άβελ. Όσον αφορά τον Άβελ, αγέρωχος εκ της αδίκου ταύτης προτιμήσεως, ανταπέδιδεν εις τον Κάϊν καταφρόνησιν αντί αγάπης.

Δοκιμασία σκληροτέρα έμελλε μετ' ολίγον να συντρίψη την καρδίαν του ευγενούς υιού του Εβλίσ. Η Ακλίνια, η πρώτη κόρη του Αδάμ και της Εύας, ήτο συνδεδεμένη μετά του Κάϊν δια δεσμών αμοιβαίας τρυφερότητας μ' όλας εν τούτοις τας ικεσίας και τα παρακλήσεις των η Ακλινία εδόθη ως σύζυγος εις τον Άβελ, δια της θελήσεως του Ιεχωβά Αδωνάι. Ο ζηλότυπος ούτος Θεός είχε ζυμώσει ιλύν δια να πλάση τον Αδάμ και του είχε δώσει ψυχήν δουλικήν. Όθεν εφοβείτο την ελευθέραν και ανεξάρτητον ψυχήν του Κάϊν.

Εξοργισθείς εκ της αδικίας αυτής του Ιεχωβά, του Αδάμ, της Εύας, του Άβελ, ο Κάϊν πλήξας εθανάτωσε τον μοχθηρόν αδελφόν. Ο Αδωνάι, ο Θεός αυτός, όστις έμελλε κατόπιν να πνίξη τόσας χιλιάδας ανθρώπων εν τοίς ύδασι του κατακλυσμού, εχαρακτήρισεν τον φόνον του Άβελ ως έγκλημα ασυγχώρητον. Εν τούτοις ο Κάϊν, δια να εξαγοράση το σφάλμα του, το συγνωστόν άλλως τε αυτό σφάλμα, το διαπραχθέν εν στιγμή δικαίας οργής, έθετεν εις την διάθεσιν των τέκνων της Ιλύος της υπέροχον αυτού ψυχήν, την οποίαν είχεν εκ του αγγέλου του Φωτός, Εβλίσ. Τοις edίδασκε να καλλιεργώσι την Γην. Ο Ενώχ, ο υιός του τους εμάνθανε να ζώσι εν κοινωνία. Ο Μαθουσάλας τοις edίδασκε την γραφήν. Ο Λαμέχ τοις edίδε το παράδειγμα της πολυγαμίας. Ο ΤουμπαλΚάϊν, υιός του επίσης, εύρισκε την τέχνη της κατεργασίας των μετάλλων ετελειοποιεί τας ανακαλύψεις του και τας διέδιδε προς το καλόν των ανθρώπων. Η Νοεμά, την οποίαν ο αδελφός της ΤουμπαλΚάϊν έλαβεν ως σύζυγον ενώπιον της Φύσεως, τοις edίδασκε την τέχνην του γνέθειν και υφαίνειν, προς παραγωγήν υφασμάτων και κάλυψιν της γυμνότητάς των. Ιδού μέχρι τίνος σημείου το αίσθημα της μνησικακίας είναι ασθενές παρά ταις υπερόχοις ψυχαίς.

Ο Χιράμ ο απόγονος του Κάϊν, του Μαθουσάλα, του Λάμεχ, του ΤουμπαλΚάϊν και της Νοεμά, καταβάλλει όλην του την μεγαλοφυΐαν, όλην του την τέχνην και όλην του την ενεργητικότητα προς ίδρυσιν του Ναού αυτού, τον οποίον η υπερηφάνεια του Σολομώντος ανεγείρει εις τον Αδωνάι, εις τον

αμείλικτον αυτόν Θεό, του οποίου το μίσος καταδιώκει από τόσων αιώνων το γένος του Κάϊν από γενεάς εις γενεά.

Αλλ' ο υιός του Πνεύματος του Πυρός (Ουρ=πυρ), του Πνεύματος της εργασίας ζη μόνος και περίλυπος εν τω μέσω των τέκνων του Αδάμ χωρίς εις ουδένα να είπη το μυστικόν της υψηλής καταγωγής του. Όλοι τον φοβούνται. Ο Σολομών πλέον παντός άλλου. Ο δε φόβος αυτός, τον οποίον εμπνέει, καταπνίγη παν αίσθημα στοργής εις τας καρδίας όλων άμα τη γενέσει του. Και ο Σολομών, όστις ως εξ ενστίκτου εννοών το μυστηριώδες μεγαλείον του Χιράμ, αισθάνεται εαυτόν τεταπεινωμένον ενώπιον αυτού και τον μισεί, δι' όλης της δυνάμεως της υπεροψίας του.

Όταν ο Χιράμ, ο εργάτης τόσων θαυμάτων, παρουσιάσθη προς της Βασιλίσσης Σαββά και έρριψεν επ' αυτής ευθαρσώς και άνευ ουδεμίας ματαιοδοξίας το πύρινον βλέμμα του, η Βαλκίς συνεταράχθη ολόκληρος. Αφού οπωσδήποτε συνήλθεν, απήυθυνε προς αυτόν διαφόρους ερωτήσεις, περί των έργων του και εδικαίωσε καθ' εαυτήν τον μετριόφρονα αυτόν εργάτην, πρότυπον πάσης τελειότητας, εναντίον των κρίσεων του Σολομώντος, κρίσεων τας οποίας τω ενέπνεε χαμερπής φθόνος.

Επειδή δ' εζήτησεν αυτή να ίδη συνηθροισμένην την απειράριθμον εκείνην στρατιάν των κτιστών, των ξυλουργών, των σιδηρουργών, των λιθοξόων, των λατόμων, των γλυπτών τους οποίους διηύθυνεν ο Χιράμ, ο Σολομών είπεν προς αυτήν ότι οι εργάται αυτοί, προερχόμενοι εκ διαφόρων τόπων και ομιλούντες όλας τας γλώσσας, είναι διασκορπισμένοι εις διάφορα μέρη και είναι αδύνατον να τους συναθροίση τις.

Αλλ' ο Χιράμ αναβαίνει τότε επί τινός ογκολίθου εκ γρανίτου διά να είναι ορατός πανταχόθεν, και υψών την χείραν διαγράφει εις το κενόν εν μυστηριώδες **T**, αρχικόν της λέξεως Τύρου, όπου λατρεύεται το Πνεύμα του Πατρός, αρχικόν επίσης γράμμα του ονόματος Τουμπαλκάϊν, του μεγάλου προγόνου της Εργασίας.

Και ευθύς προτρέχουσιν εξ όλων των σημείων του ορίζοντος οι εργάται αυτοί οι διαφέροντες μεταξύ των κατ' εθνικότητα, γλώσσαν, καταγωγήν. Είναι πλέον των τριακοσίων χιλιάδων και παρατάσσονται μόνοι των ως στρατιά εν ώρα μάχης. Η δεξιά πτέρυξ, απαρτίζεται εκ των ξυλουργών και εν γένει πάντων των εργαζομένων την ξυλείαν, η αριστερά υπό των μεταλλουργών, των χυτών και εν γένει πάντων των κατεργαζομένων τα μέταλλα, εις δε το κέντρον είναι οι τέκτονες και πάντες οι εργαζόμενοι τον λίθον...

Ο Χιράμ εκτείνει τον βραχίονα και όλη αυτή η στρατιά ίσταται ακίνητος. Εις την θέαν αυτήν η βασίλισσα εννοεί ότι ο Χιράμ είναι πλέον ή άνθρωπος, ο δε Σολομών εννοεί ότι όλη του η ισχύς είναι μηδέν προς της ισχύος του Χιράμ. Η Βαλκίς λυπάται δια την τόσον απερίσκεπτον υπόσχεσιν, ην έδωκεν και ήτις την εδέσμευε προς τον Σολομώντα, ούτε δε καταλαμβάνει τους οφθαλμούς της Βασιλίσσης προσηλωμένους επί του εργάτου. Αλλ' η ισχύς του Χιράμ, η τόσον μεγάλην, απεριορίστος και ακατάβλητος φαινομένη, υφίσταται προσβο-

λήν τόσον μάλλον σκληρά, καθ' όσον η Βασίλισσα, ελθούσα δια να παραστή εις τον θρίαμβόν του, γίνεται μάρτυς της ταπεινώσεώς του.

Εις Εταίρος Τέκτων, ονομαζόμενος Γιουβελάς, εις Εταίρος ξυουργός, ονομαζόμενος Γιουβελός και εις άλλος Εταίρος μεταλλουργός καλούμενος Γιουβελούμ, εζήτησαν τον τίτλον και τον μισθόν του Διδασκάλου, ο δε Χιράμ τους ηρνήθη τον προβιβασμόν αυτόν, δια τον οποίον ουδέν είχαν δικαίωμα... Δια να τον εκδικηθώσιν, ο μεν Εταίρος Τέκτων, έρριψεν το τετανώδη πλυνθία εις το προπαρασκευαστικό δια την στοάν της Χαλκίνης Θαλάσσης έργα, ο δ' Εταίρος ξυουργός αφήρεσε το εγείροντα ξύλινα στηρίγματα των δοκών δια να αποτύχη το έργον και ο Εταίρος μεταλλουργός έλαβεν εκ της δηλητηριώδους λίμνης των Γομόρων θειούχον λάβαν, την οποίαν ανέμιξεν δολίως μετά του αναλελυμένου χαλκού. Νέος εργάτης των έργων ονομαζόμενος Βενόνης είδεν την άτιμον αυτήν συνωμοσίαν και τρέφων προς τον Χιράμ στοργήν τέκνου προς πατέρα, μετέβη προς τον Βασιλέα και απεκάλυπεν τα πάντα, δια να εμποδίση την εκ του χυτηρίου εκροήν της Χαλκίνης Θαλάσσης. Αλλ' ο Σολομών επιθυμών να ίδη τον Χιράμ ταπεινούετον ενώπιον της Βασιλίσσης παραγγέλλει να μη διακοπεί η εργασία.

Η επίσημος ώρα εσήμανε. Τα κωλύματα τα εμποδίζοντα την εκροήν του ρευστού χαλκού ήρθησαν και χείμαροι του ανανελυμένου μετάλλου εξώρμησαν προς την απειρομεγέθη δεξαμενήν, ήτις απετέλει την μήτραν της Χαλκίνης Θαλάσσης. Αλλ' η μήτρα αύτη υπερφορτωθείσα, ρήγνυται και το πύρινον υγρόν εκρέει πανταχόθεν. Ο Χιράμ νομίζων ότι η επενέργεια του πυρός υαλοποιεί την άμμον και θέλων να ανακόψη το αποτέλεσμα τούτο, διευθύνει στήλην ύδατος κατά της βάσεως των αντερεισμάτων της μήτρας. Το πυρ και το ύδωρ μίγμυται και πολεμώσιν άλληλα. Το ύδωρ πλέον μεταβάλλεται εις ατμόν και απαλλάσσεται της περισφύγξεως του πυρός, ενώ το ρευστόν μέταλλον αναπηδά εις τον αέρα και επαναπίπτει ως βροχή επί του απείρου πλήθους του προστρέξαντος να παραστή εις το θέαμα.

Ο μέγας τεχνίτης ητιμασμένος, ζητεί πέριξ αυτού και δεν βλέπει τον πιστόν του Βενόνην. Εις το άλγος της ψυχής του κατηγορεί αυτόν ως δράστην της καταστροφής αυτής, μη γνωρίζων ότι ο πτωχός παις απώλετο θύμα της αφοσιώσεώς του, ενώ προσεπάθη ακόμη να προλάβη την έκρηξιν του μεγάλου αυτού δυστυχήματος μετά την άρνησιν του Σολομώντος να εκτείνη το σκήπτρον του δια να σταματήσει το παν. Ο Χιράμ δεν κατέλιπεν το θέατρον της ήττης και της καταισχύνης του. καταβεβλημένος εκ του άλγους, δεν βλέπει ότι η θάλασσα αυτή του αναλελυμένου χαλκού, την οποίαν ο ατμός ανεστάτωσεν ολόκληρον και ήτις τaráσσεται ακόμη μέχρι του βυθού της, δύναται από στιγμής εις στιγμήν να τον καταβροχθήση. Δεν σκέπτεται ή την Βασίλισσα της Σαββά ήτις είναι εκεί, ήτις ητοιμάζετο να χαιρετήσει τον θρίαμβόν του και ήτις αντί τούτου μόνον μεγάλης καταστροφής παρέστη μάρτυς.

Αίφνης ακούει παράδοξον και τρομεράν φωνήν εξερχομένην εκ του βάθους της πυρίνης αβύσσου και καλούσαν αυτόν τρις.

- «Χιράμ! Χιράμ! Χιράμ!».

Εγείρει τους τεταπεινωμένους οφθαλμούς του και βλέπει εν τω μέσω του πυρός μορφήν ανθρώπου, του οποίου αι σωματικά διαστάσεις ήσαν μεγαλύτεραι των ανθρώπων οίτινες ζώσιν εις την Γην (Σ.σ.: Ελοχίμ ή Νεφελίμ ;).

Το υπεράνθρωπον αυτό ον προχωρεί προς τον Χιράμ λέγον:

- Ελθέ υιέ μου, ελθέ και μη φοβήσαι. Εφύσησα επί σου και δύνασαι να αναπνέης ελευθέρως εντός των φλογών (Σ.σ.: ακαΐα).

Το πυρ περιέβαλε τον Χιράμ, όστις εν τω στοιχείω αυτώ εν τω οποίω απόγονος του Αδάμ ήθελεν εύρει τον θάνατον, αισθάνεται ηδονάς αγνώστους. Μυστηριώδες τι θέλητρον τον παρασύρει και χωρίς πλέον να αντιστή, ερωτά μόνον το υπερφυσικόν αυτό ον, το οποίον τον απάγη μεθ' εαυτού.

- Πού με σύρης;

- Εις το κέντρον της γης, εν τη ψυχή του κόσμου, εις το βασίλειο του Εβλίσ και του Κάιν όπου επικρατεί μετ' αυτών η ελευθερία. Εκεί παύει η τυραννία του φθονερού Αδωνάι. Εκεί δυνάμεθα γελώντες δια την μανία του, να γευώμεθα των καρπών του Δένδρου της Επιστήμης. Εκεί είναι το κράτος των πατέρων σου.

- Τις είμαι λοιπόν εγώ και τις είσαι συ;

- Είμαι ο πατήρ των πατέρων σου, είμαι ο υιός του Λάμεχ και εγγονός του Κάιν, είμαι ο Τουμπαλκάιν.

Ο Τουμπαλκάιν εισάγει τον Χιράμ εις το άδυτον του Πυρός και εκεί τω εξηγεΐ τας αδυναμίας του Αδωνάι και τα ταπεινά πάθη του Θεού αυτού, του μισούντος το πλάσμα του και καταδικάσαντος αυτό να αποθάνη, όπως εκδικηθή δια τα ευεργετήματα, τα οποία τα πνεύματα του Πυρός τω επεδαψίλευσαν.

Ο Χιράμ προχωρεί και ευρίσκεται ενώπιον του Κάιν, του αρχηγού του γένους του. Ο Άγγελος του φωτός όστις εγέννησεν τον Κάιν, αφήκεν ανταύγειαν τινά του ανεκφράστου κάλλους επί του προσώπου του υιού αυτού, του οποίου το μεγαλείον εξεγείρει τον φθόνον του Αδωνάι. Ο Κάιν διηγείται προς τον απόγονον αυτόν του γένους του τα σφάλματά του, τας αρετάς του, μεγαλυτέρας των σφαλμάτων του και τα δυστυχήματά του, τα οποία ένεκα της καταδίωξεως του Αδωνάι ήσαν ανάλογα προς τας αρετάς του. Ο Χιράμ βλέπει όλους τους εκ του Κάιν έλκοντας την καταγωγήν των, οίτινες απέθανον προς του κατάκλισμού. Όσοι απέθανον μετά την καταστροφήν αυτήν, την οποίαν ενέπνευσεν αίσθημα ανηλεούς εκδικήσεως, είναι όλοι παρόντες και εν τούτοις ο Χιράμ δεν δύναται να τους ίδη, διότι τα σώματά των κρατεί η γη. Αι ψυχαί των όμως επανήλθον εις το βασίλειον αυτό του Κάιν και του Εβλίσ, το οποίον είναι η ψυχή του κόσμου. Και ο Χιράμ ακούει την φωνήν εκείνου, όστις εγεννήθη εκ των ερώτων του Τουμπαλκάιν και της αδελφής του Νοεμά και όστις είχεν ακόμη σχέσεις μετά της γυναικός του Χαμ σχέσεις, εξ ων είδεν το φως ο Χαναάν, ο πατήρ των Νεμρώδ. Και του λέγει:

- Χιράμ, υιός θέλει γεννηθεί εκ σου τον οποίον δεν θα ίδης και όστις θα δοξάση το όνομά σου. Το γένος του ανθρώπου, το οποίον θα έλκη την καταγωγήν από σου, κατά πολύ υπέρτερον του γένους του Αδάμ, θα καταπιεσθή εν τούτοις παντοιοτρόπως υπ' αυτού.

Επί μακρούς αιώνας οι απόγονοί σου θα καταβάλλωσιν όλον το θάρρος των και όλην την ευρύτητα δια να πληρώσωσιν ευεργετημάτων το αχάριστον και ηλίθιον γένος του Αδάμ. Επί τέλους οι καλύτεροι θα καταστώσι και οι ισχυρότεροι. Θα καθιερώσωσι καθ' όλην την Γην την Λατρείαν του Πυρός. Τα τέκνα σου, συναθροιζόμενα εν τω ονόματί σου, θέλουσι καταρρίψη την ισχύν των Βασιλέων και όλων των λειτουργών της τυρρανίας του Αδωνάι. Ύπαγε υιέ μου, ο Άγγελος του Φωτός και τα Πνεύματα του πυρός είναι μετά σου!

Ο Χιράμ εκ του αδύτου του Πυρός μετηνέχθη επί της γης. Ο Τουμπαλκάϊν έμεινεν μετ' αυτού επί μίαν στιγμήν πριν δε καταλίπη τον απόγονόν του, ανύψωσε δια των συμβουλών του το θάρρος, τω έδωκε το σφυρίον, το οποίον μετεχειρίσθη εις τας εργασίας, αίτινες τον κατέστησαν τόσον γνωστόν και τω είπεν:

- Δια του σφυρίου αυτού, το οποίον ήνοιξε τους κρατήρας των ηφαιστείων και με την βοήθειαν των πνευμάτων του Πυρός, θέλεις πραγματοποιήσει το έργον, το οποίον συνέλαβες και θα προξενήσης τον Θαυμασμόν των μαρτύρων της ήττης σου, φέρων εις πέρας την Χάλκινην Θάλασσαν.

Όταν ο Τουμπαλκάϊν εξηφανίσθη, ο Χιράμ μετεχειρίσθη το σφυρίον δια να διορθώση το έργον του. Μερικαί στιγμαί ήρκεσαν και αι πρώται λάμπεις της ηούς φωτίζουνσι το νέον αυτό θαύμα, το συντελεσθέν από της μεγαλοφυίας του Χιράμ... Όλος ο λαός του Ισραήλ πανηγυρίζει την δόξαν και η Βασίλισσα της Σαββά της οποίας αι κακολογίαι του Σολομώντος ήναψαν τον μόλις γεννημένον έρωτά της, αισθάνεται την καρδίαν της πλημμυρούσαν εκ χαράς. Ενώ περιεπάτη συνοδευομένη υπό των γυναικών της εκτός των τειχών της Ιερουσαλήμ, μύχιον τι ένστικτο ωδήγησεων πλησίον αυτής τον Χιράμ, όστις εν τω θριάμβω του αποφεύγει τον πολύν κόσμον, και όστις νομίζει ότι θα εύρη την μόνωσιν, την οποίαν επιζητεί, εκτός της πόλεως.

Εκεί εξομολογούνται αμοιβαίως τον έρωτά των. Ο Χουδ-Χουδ το πτηνόν όπερ είναι πλησίον της Βασιλίσσης της Σαββά, ο αγγελιαφόρος των Πνευμάτων του Πυρός και το οποίον εν πάση περιπτώσει εξεδήλωσεων μεγάλην αποστροφήν εναντίον του Σολομώντος, βλέπων τον Χιράμ διαγράφοντα εις το κενόν το μυστηριώδες γράμμα **T** επτερύγισεν υπεράνω της κεφαλής του και επικάθηται επί της πυγμής του. Εις το σημείο αυτό η Σαραχήλ, η τροφός της Βαλκίδος αναφωνεί.

- Ο χρησμός επληρώθη! Ο Χουδ-Χουδ ανεγνώρισεν τον σύζυγον τον οποίον τα Πνεύματα του Πυρός προορίζουσι διά την Βαλκίδα τον μόνον του οποίου των έρωτα δύναται αυτή αναμαρτήτως να δεχθή.

Τότε δεν διστάζουσε πλέον, γίνονται σύζυγοι και ζητούσι το μέσα δι' ων η Βαλκίς θ' απαλλαγή του λόγου, τον οποίον έδωκε προς τον Σολομώντα. Ο Χιράμ θ' ανεχώρη πρώτος εκ της Ιερουσαλήμ. Ολίγον έπειτα η Βασίλισσα, ανυπόμονος να επανεύρη αυτόν εν Αραβία, έμελλεν να διαλάθη της προσοχής του Σολομώντος. Αλλ' οι τρεις αχρείοι Εταίροι, των οποίων η προδοσία απέτυχαν ένεκα της επεμβάσεως των Πνευμάτων του Πυρός και οι οποίοι κατεσκόπευον ακαταπαύστως τον Χιράμ διά να εκδικηθώσι αυτόν, ανεκάλυ-

ψαν τους έρωτάς του. Παρουσιάζονται λοιπόν ενώπιον του Σολομώντος.

Ο Γιουβελάς λέγει προς αυτόν:

- Ο Χιράμ έπαυσε πλέον να επιβλέπει τας εργασίας.

Ο Γιουβελός λέγει προς αυτόν:

- Περί την τρίτην ώραν την νυκτός εις άνθρωπος διήλθεν προ εμού διευθυνόμενος προς την σκηνήν της Βαλκίδος. Ανεγνώρισα δε τον Χιράμ.

Και ο Γιουβελούμ:

- Απομακρύνετε τους συναδέλφους μου και όλους τους περικυκούντας υμάς μόνον ο Βασιλεύς πρέπει να ακούση ότι έχω να ειπώ.

Όταν έμειναν μόνον, ο Γιουβελούμ εξηκολούθησεν:

- Επωφελήθην του νυκτερινού σκότους διά να αναμιχθώ μετά των ευνούχων της Βασιλίσης και είδον τον Χιράμ ολισθαίνοντα εις το οίκημά της. Όταν δ' ανεχώρησα, ολίγον προ της αυγής, ήτο ακόμη μόνος μετ' αυτής.

Ο Σολομών προσκαλεί και συμβουλεύεται τον μέγαν ιερέα Σαδώκ, εφ' όσον έμαθεν ότι αμφότεροι ζητούν να εύρουν μέσον δια να εκδικηθούν τον Χιράμ. Αλλ' ούτος (δηλ. ο Χιράμ) εζήτησεν ακρόασιν παρά του Σολομώντος δια να επιτύχει παρ' αυτού την άδειαν να αναχωρήση... Ο Σολομών τον ερώτησεν περί του τόπου εις τον οποίον ήθελε να μεταβή καταλείπων την Ιερουσαλήμ.

- Θέλω να επιστρέψω εις την Τύρον απήντησε ο Χιράμ, πλησίον του Βασιλέως όστις μ' απέστειλεν προς υμάς.

Ο Σολομών τότε του λέγει ότι είναι ελεύθερος... Εν τούτοις ο Χιράμ ώφειλεν προς της αναχωρήσεώς του να ενεργήση την πληρωμήν των εργατών. Ο Σολομών τον ερωτά ποίοι είναι οι τρεις αυτοί εταίροι οι καλούμενοι Γιουβελάς, Γιουβελάς και Γιουβελούμ.

- Είναι, είπεν ο Χιράμ, εργάται άνευ ουδεμίας αξίας, οι οποίοι έχουν την αξίωσιν να λάβουν τον τίτλον και τον μισθόν του Διδασκάλου, αλλά εγώ απέκρουσα την παράλογον αυτήν αίτησίν των.

Ο Σολομών περατώνει την ακρόασιν αυτήν, διαβεβαιών τον Χιράμ περί της προς αυτόν υπολήψεως και αγάπης, ην ήθελεν τηρήση πάντοτε. Κατόπιν, προσκαλεί τους τρεις εταίρους εις τους οποίους αγγέλει ότι ο Χιράμ αναχωρεί και προσθέτει.

- Πολλοί Διδ.: έχουν αποθάνει, οι οποίοι πρέπει να αντικατασταθούν. Απόψε μετά την πληρωμήν πηγαίνετε εις τον Χιράμ και ζητήσατε παρ' αυτού όπως σας μύση εις τον βαθμόν του Διδ.:. Εάν σας απονείμη τον βαθμόν αυτόν εάν σας περιβάλλη δια της εμπιστοσύνης του θα σας τιμήσω και εγώ διά της ιδικής μου. Εάν σας αρνηθή, αύριον θα παρουσιασθήτε μετ' αυτού ενώπιόν μου. Θα ακροασθώ αυτόν δικαιολογούντος την άρνησίν του και θα ακροασθώ υμών υπερασπιζόμενων ενώπιον αυτού. Τότε θέλω αποφασίσει μεταξύ υμών και αυτού, αφού ίδω εάν ο Θεός τον εγκαταλείπει εκδηλών διά τινός προφανούς σημείου, ότι ο Χιράμ δεν εύρε χάριν ενώπιόν του.

Ο Χιράμ και η Βαλκίς μέλλουν να χωρισθούν διά να ενωθούν μετ' ου πολύ δια πάντας. Η Βασίλισσα της Σαββά, αποχαιρετούσα τον εκλεκτόν της καρδιάς της λέγει προς αυτόν.

- Έσο ευτυχής, πολύ ευτυχής αυθέντα και κύριέ μου πολυαγαπημένη η δούλη σου ανυπομονεί να ενωθή μετά σου διά παντός οπότε θα εύρης μετ' αυτής εν Αραβία τον καρπόν του έρωτός σου ον φέρει εις τα σπλάχνα της.

Ο Χιράμ αποσπάται εκ της αγκάλης εκείνης την οποίαν οι λόγοι της καθιστούν πλέον αξιαγάπητον.

Ο Σολομών γνωρίζων το πάντα εκ της προδοσίας των τριών αχρείων εταίρων, θέλει να επισπέυση τον μετά της Βασιλίσσης γάμον του. Το εσπέρας μετά το δείπνον, πιέζει αυτήν να ενδώση εις τον έρωτά του. Ακριβώς την στιγμήν αυτήν ανέμενε και η Βαλκίς. Τον παρορμά εις πόσιν και ο Σολομών πίνει, ελπίζων να εύρη εις τον οίνον το θράσος δια να βιάση την Βαλκίδα. Έχει πάσαν εμπιστοσύνην εις εαυτόν και πάσαν ελπίδα ότι θα φέρη εις πέρας τον σκοπόν του, αφού βλέπει ότι αυτή η ίδια Βαλκίς εκένωσε το ποτήριόν της πλήρες εξ οίνου, όστις πινόμενος μεταβάλλεται εις φλόγαν πυρπολούσαν όλας τας αισθήσεις. Αλλ' αύτη προσεκτική προσεποιήθη μόνον ότι πίνει δια να τον εξαπατήση. Μετ' ολίγον ο Σολομών βυθίζεται εις ύπνον μεθύσου και η Βασίλισσα επωφελείται της ευκαιρίας ταύτης δια να λάβη εκ του δακτύλου του μονάρχου τον δακτύλιον, τον οποίον είχε δώσει εις αυτόν ως αρραβώνα πίστεως. Εις αραβικός ίππος ευρίσκεται έτοιμος, η Βαλκίς αναβαίνει επί αυτού και μετ' ολίγον φέρεται μακράν της Ιερουσαλήμ εις την χώραν της Σαββά όπου θα επανεύρη τον Χιράμ.

Αλλοίμονον... Ο Χιράμ συνήντησε τον Γιουβελάς εις την θύραν της Μεσημβρίας, τον Γιουβελός εις την θύραν της Δύσεως και τον Γιουβελούμ εις την θύραν της Ανατολής... Οι τρεις Εταίροι ζητούν παρ' αυτού την ιεράν λέξιν του Διδ.: και επειδή ηρνήθη να την είπη έπεσεν, υπό τα δολοφόνα πλήγματα των ατίμων αυτών προδοτών...

Δια να εξαφανίσουν τα ίχνη του εγκλήματος των οι τρεις κακούργοι κρύπτουν το πτώμα κατ' αρχάς υπό τας οικοδομησίμους ύλας και κατόπιν θάπτουν αυτό επί τινός ερημικού οροπεδίου του Λιβάνου, του Γιουβελός φυτεύσαντος επί της νεοσκαφούς γης στέλεχος ακακίας. Όταν οι ατμοί της μέθης διεσκεδάσθησαν και ο Σολομών ευρέθη μόνος, εγκαταληφθείς υπό της Βαλκίδος, κατ' αρχάς κατελείφθη υπό μεγάλης οργής και ηπέιλησε τον Σαδώκ και τον θεόν αυτού Αδωνάι. Αλλά ο προφήτης Αχίας καταπαύει αμέσως την μανίαν του, υπενθυμίζων εις αυτόν ότι ο φονεύς του Κάϊν επιμωρήθη επτάκις, ο δε δολοφόνος του Λάμεχ εβδομηκοντάκις επί επτά, προσθέτων ότι ο χύσας το αίμα του Κάϊν και του Λάμεχ θα τιμωρηθή επτακοσιάκις επί επτά.

Ο Σολομών δια να αποτρέψη επί αυτού την τιμωρίαν ταυτήν προστάζει να αναζητήσουν το σώμα του Χιράμ. Εννέα Διδάσκαλοι ευρίσκουν αυτό εκεί όπου οι τρεις Εταίροι είχαν θάψει και ο Σολομών ενταφιάζει αυτό υπό τον Βωμόν του Ναού... Εν τούτοις ο φόβος κατέχει πάντοτε τον μέγα Βασιλέα επί του εξ ελεφαντόδοντος και χρυσού θρόνου του. Εξορκίζει πάσας τας δυνάμεις της φύσεως να φεισθώσιν αυτού.

Αλλ' ελησμόνησεν να εξορκίση το μικρότερον των εντόμων. Το άκαρι υπομονετικόν εν τη εκτελέσει της εκδικήσεως, της οφειλομένης εις το Πνεύμα του Πυρός, διαβιβρώσκει χωρίς ποτέ να σταματήσει επί διακόσια είκοσι τέσσαρα έτη τον θρόνον του Σολομώντος και ο θρόνος αυτός υπό τον οποίον η γη εφαιnéτο καμπτομένη κρημνίζεται μετά φοβερού πατάγου.

ΑΝΑΛΥΣΗ

(απηχεί την άποψη του συντάκτη του τυπικού).

Ο Εβλός είναι ο Άγγελος ο φέρων το Φως, ο Εωσφόρος, ο Εωθινός αστέρας, ο Άγγελος επομένως της πνευματικής ηούς. Αυτός εκπροσωπεί το Μοιραίο την Αδράστεια ως φυσικό Νόμο η οποία ενοιολογικά εκφράζει το αναπόδραστο της Μοίρας, η οποία ωθεί τις ανθρώπινες ψυχές σε εξέλιξη. Αύτη στους Ορφικούς ύμνους χαρακτηρίζεται Άνασσα και ανεπιφθόνητος δηλαδή Βασίλισσα την οποίαν κανείς δεν τολμά να φθονήση. Η Αδράστεια παριστάνεται ως αρρενοθήλυς, είναι επομένως αρχή δημιουργική και ως τοιαύτη δίδει γένεση σε άλλες νέας αρχές. Η Αδράστεια ή Ανάγκη προβάλλει ενώπιον του ανθρώπου τον θάνατον ως αναγκαίον και αναπόφευκτον τέλος της ζωής, τον οποίον αντιμετώπιζων ούτος καθίσταται αθάνατος. Ο Θάνατος δηλαδή καθίσταται η θύρα της ζωής διότι εκ της σήψεως αναπηδά η νέα ζωή, νέα σύνθεσις, ως ενσυνείδητος προσωπικότητα. Ο Εβλός, γοητευμένος εκ της σπανίας καλλονής της Εύας συνευρίσκει μετ' αυτής μεί αυτήν στα μυστήρια της Ζωής. Προϊόν της ενώσεως Εβλός και Εύας είναι ο Κάϊν, η αρχή του Καλού, όστις ως υιός του Αγγέλου του Φωτός καθίσταται Γενάρχης των φωτισμένων ανθρώπων. Ούτος είναι η εικόνα της αφυπνιζόμενης ανθρώπινης σκέψεως, η πρώτη εκδήλωση του ανθρωπίνου πνεύματος, το οποίο επιζητεί την λύση του μυστηρίου το οποίον περιβάλλει τον άνθρωπον. Παριστάνει τον ανεξάρτητο με ελεύθερη προσωπικότητα εξελισσόμενο άνθρωπο.

Ο Αδάμ είναι ο πρώτος άνθρωπος ο αρχάνθρωπος εκ της ενώσεως του οποίου μετά της Εύας, δημιουργείται το άνευ πνεύματος ανθρώπινον γένος. Το ζώδες γένος των ανθρώπων. Φυσικός καρπός της ενώσεως Αδάμ και Εύας είναι ο Άβελ γενάρχης των ανθρώπων της ιλύος (λάσπης) και εκπροσωπεί την Αρχήν του κακού.

Ο Κάϊν ως υιός του Πνεύματος του Πυρός είναι εμφανώς υπέρτερος του αδελφού του Άβελ, τον οποίο αγαπά και δια τον οποίον καθίσταται βοηθός εις τα πρώτα του βήματα. Επίσης υπήρξεν καλός δια τον Πατέρα του Αδάμ, τον οποίον υποστηρίζει ανίσχυρον και άτονον κατά το γήρας του. Συνδεδεμένος ο Κάϊν ερωτικώς μετά της αδελφής του Ακλίνιας δεν δύναται να λάβη ταύτην ως σύζυγον διότι αυτή δίδεται ως σύζυγος παρά την θέλησίν της εις τον Άβελ, όστις φθονεί τον αδελφό του Κάϊν. Εξοργισθείς δικαίως ο Κάϊν για την προς αυτόν γενομένην αδικία θανατώνει τον μοχθηρό αδελφό του. Εν τούτοις η θαυμασία του ψυχή ενηρμονισμένη προς τον Νόμον της Αγάπης δεν αφήνει θέση για εγκατάσταση αισθήματος μνησικακίας, αλλά αντιθέτως θέτων την υπέροχή του ψυχή και το υψηλόφρων πνεύμα του στην διάθεση των τέκνων της ιλύος και γίνεται ευεργέτης (Προμηθεύς) αυτών. Το αυτό πράττουν και οι

απόγονοί του. Αυτή είναι η πρώτη Νίκη του Καλού επί της αρχής του κακού στην μεταξύ τους πάλη.

Ο Τουμπαλκάιν είναι πρόγονος του Χιράμ και απόγονος του Κάιν. Παριστάνει το εξαγνιστικό και προστατευτικό Πνεύμα του Πυρός, το οποίο μας στηρίζει στη πάλη προς τις δυνάμεις του σκότους και μας ελευθερώνει των επιδράσεων του αφούς μας εξαγνίση στο Κέντρο του Πυρός, της ψυχής δηλαδή του Κόσμου. Αυτός προσφέρει στον Χιράμ το σφυρί, την ισχυρή και λογική θέληση με την οποία αυτός θα φέρει σε πέρας το θαυμάσιον έργο του, της Χάλκινης Θαλάσσης, παριστάνει συνεπώς τον Ήφαιστον.

Ο Μέγας Ιερέυς Σαδώκ παριστά το πονηρό και άτιμο πνεύμα.

Ο Βασιλεύς Σολομών διάσημος στον τότε κόσμο διά τα μεγαλοπρεπή του έργα, παριστά την κοινή, αμύητη και ανεξέλικτη διάνοια η οποία αρέσκειται στην λάμψη των εφήμερων. Την ψυχή, η οποία είναι δέσμια των ψυχοκτόνων παθών της, δεν μπορεί να ενωθεί μετά της αγνής ψυχής της Βαλκίδος αλλά και εμποδίζει εκ φθόνου την ένωση μετά του Χιράμ. Είναι το ανεξέλικτο μέρος του Είναι μας, είναι η κοσμική δύναμη η στερούμενη φωτεινής συνειδήσεως, τον θρόνο την οποίας κατατρώνει το ασθενές και ταπεινό ακάρι.

Η Βασίλισσα της Σαββά Βαλκίς αλληγορεί την εξελιγμένη ψυχή η οποία έχει μνηθεί, ζητάει να ενωθεί με τον Χιράμ που έχει Θεία καταγωγή, εμπνεόμενη από τα Πνεύματα του Πυρός, διά του πτηνού Χουδ-Χουδ ως διαμέσου. Η Βαλκίς αντιπροσωπεύει το Σεληνιακό Φώς σε όλη του τη δόξα.

Το πτηνόν Χουδ-Χουδ είναι εις έποψ (κόκορας) παριστά δε μεσάζοντα δαίμονα μεταξύ θείου και ανθρώπου εδρεύοντα εν τη ψυχή ημών. Είναι δηλαδή ο εντός μας ευρισκόμενος Έρωσ, ο οποίος ποθεί το ωραίο και αγαθό και ο οποίος κινεί σε ένωση την ψυχή της Βαλκίδος προς την πνευματική ισχύ του Χιράμ. Το πτηνό Χουδ-Χουδ το οποίο εκπροσωπεί το πνεύμα του μυστηρίου μυεί την Βαλκίδα και χαρίζει σε αυτήν την Γνώση.

Το κλήμα το οποίο ξεριζώθηκε και πετάχτηκε αλληγορεί την αρχαία παράδοση την οποία δεν σέβεται ένας αμύητος.

Ο Χιράμ είναι ο Αρχιτέκτων του Ναού, υιός του Τυρίου Ουρ (πυρός) απόγονος του Κάιν, δηλαδή της αρχής του καλού όπως του αποκαλύπτει ο Άγγελος του Φωτός. Παριστάνει την ενεργητική εκδήλωση των δυναμικότητων του ανθρωπίνου πνεύματος σε όλη του την ισχύ, δηλαδή στην ισχύ εκείνη που με ένα μυστηριώδες σημείο πειθαρχεί και καθλώνει μετά σεβασμού την άλογος μάζα των εργατών. Χιράμ σημαίνει ζωή εξυψωμένη που είναι η Αλήθεια και η Ζωή. Είναι το σύμβολο της Ισχύος και της Αρμονίας. Ο Χιράμ, το Ηλιακό Φως, αποτελεί την βασική συμβολική εικόνα ως προσωποποίηση του φωτός και του Υιού του Μεσολαβητή, του Απολυτρωτή και του Σωτήρα Λόγου.

Ο πιστός τεχνίτης Βενόνης αλληγορεί αγαθή αλλά αμύητη ψυχή.

Η ακακία είναι σύμβολο ισότιμο προς την Δάφνη και τον Φοίνικα τα οποία είναι σύμβολα Αθανασίας και Νίκης. Γενικώς παριστά το σύμβολο της Μυήσεως της Αθανασίας και της Αγνότητας. Αυτή έχει σχέση προς τον Αιγυπτιακό και Χριστιανικό Σταυρό και προς το Εβραϊκό γράμμα Βάου που σημαίνει δεσμό. Διά του συμβόλου αυτού συνδέεται το ορατό μετά του αοράτου,

η παρούσα ζωή μας μετά της μελλούσης είναι δηλαδή το εχέγγυο της Αθανασίας μας. Έτσι το σώμα του Χιράμ αποσυντίθεται και εξ αυτού φύεται αειθαλής και πράσινος κλάδος ακακίας.

Η Χάλκινη Θάλασσα, το θαυμάσιο αυτό αριστούργημα του Αρχιτέκτονα Χιράμ, ήταν κατά τον Ιουδαίο Φλάβιο Ιώσηπο κατασκευασμένη εκ χυτού χαλκού, οι δε τρεις πόδες της επί των οποίων στηριζότανε έφεραν ανάγλυφα που παρίσταναν λέοντα, ταύρο και αετό. Αύτη προοριζότανε για το πλούσιμο των χεριών και των ποδιών των πιστών οι οποίοι έμπαιναν στον Ναόν διά να προσφέρουν θυσία. Περιείχε αγιασμένο νερό και έπαιζε ρόλο εξαγνιστικό. Η Χάλκινη Θάλασσα αλληγορεί τον Πνευματικόν κόσμο ο οποίος απειλήθηκε από το λιωμένο μέταλλο, δηλαδή του αχαλίνωτου ενστίκτου και των ψευδών γνώσεων οι οποίες είχαν τιθασευτεί από την αγαθή θέληση και την απόλυτη κυριαρχία του Εγώ, του υπέροχου Διδασκάλου Χιράμ.

Οι τρεις αχρείοι Εταίροι

αλληγορούν την κατώτερη ανθρώπινη φύση.

Τα προαναφερθέντα αλληγορούν τα πρόσωπα του Χιραμικού δράματος. Ο μύθος όμως του Χιράμ ως σύνολον λαμβανόμενος αλληγορεί το μυστήριο της μύησης το οποίο ως σκοπό έχει την απελευθέρωση της ψυχής εκ των δεσμών του Άδου. Ούτω, κατά τον Herve Masson, οσονδήποτε αφελής και αν φαίνεται εκ πρώτης όψεως η Χιραμική παράδοση, κάμνει εν τούτοις μνεία περί των διαφόρων φάσεων του μυητικού μυστηρίου. Απομόνωση, δοκιμασία, υποχθόνιο ταξίδι στο Κέντρο της Γης, απόλυτος κυριαρχία του εγώ και του πυρός αριστούργημα της Χάλκινης Θαλάσσης, κατόπιν θάνατος και άφιξη σε κατάσταση της Αθανασίας, δηλαδή όλα τα στάδια της κλασσικής μύησης.

Αρχαία Ελληνική Φιλοσοφία και Απόκρυφη Χιραμική Παράδοση.

Ίσως, η αρχαία ελληνική μυστηριακή επιστήμη να είναι η εξέχουσα στην ίδρυση θέσεων επί όλων των τομέων του επιστητού. Μία των κυριωτέρων λειτουργιών των νόμων της καθολικής φύσεως απηχούμενη στην διαδικασία της «Γενέσεως» ορίζεται από την μυστηριακή φιλοσοφία αποκαλύπτουσα το πολυεπίπεδο σημαινόμενό της. «Γένεσις», υπό την έννοια της αρχαίας ελληνικής φιλοσοφικής κοσμολογίας, είναι η «έξοδος μεγέθους από την δυνάμει εις την εν ενεργεία κατάστασιν» ή «η από των αιτίων πρόοδος» (προκλ. Διαδ. εις Πλάτωνος Τίμαιος).

Στην απρόσωπη αλλά και προσωπική λειτουργία της «γενέσεως», ήτοι της εξόδου μεγέθους από την δυνάμει εις την εν ενεργεία κατάστασιν ή της μεταβάσεως από ένα ανεκδήλωτο σε ένα άλλο εκδηλωμένο επίπεδο ερείδονται πλείστοι όσοι εννοιολογικοί όροι συνυφασμένοι άμεσα με την γένεση, δημιουργία και παραγωγή. Ένας από αυτούς, ο όρος « τέκτων » παράγεται από το ρήμα « τίκτω »: γεννώ, δημιουργώ και είναι ομόρριζος της λέξεως « τέχνη » (Magnetymol).

Η γένεσις, η δημιουργία δια την οποία διαδραματίζεται ο νόμος της εξελίξεως, της προόδου, στην αρχαία ελληνική μυστηριακή παράδοση, εκ του ανωτάτου συνειδησιακού επιπέδου του ανθρώπου εκλαμβανόμενη, αποτελεί

άρρητο σύμπλοκο με τις απρόσωπες λειτουργίες του υλικού ψυχικού ατόμου, δηλαδή της ψυχής.

Η υπαγωγή της τεκτονικής εν γένει, αλλά και της Χιραμικής τέχνης στην απρόσωπη καθολική γενετική παραγωγική λειτουργία χρήζει αναφοράς στην σύσταση, εξέλιξη και εκθέωση τής ανθρωπίνης ψυχής.

Η ορφικοπυθαγόρεια και πλατωνική φιλοσοφική κοσμολογία θεωρεί την ψυχή συγκεκριτημένη εκ των δύο αϊδίων υλικών κοσμογονικών ουσιών της «Ορφικής Γης» και του «Ορφικού Ύδατος», της μεριστής και αμερίστου ουσίας, όπως διευκρινίζει ο Πλάτων στο περίφημο 35α του «Τιμαίου» του, όπου αποκαλύπτει την σύσταση της ανθρώπινης ψυχής. Η ψυχή αυτή, απόκαλούμενη εκ μέρους του μεγίστου θεολόγου των Ελλήνων Ορφέως «κοσμογονικόν ωόν», διότι χρειάζεται χρόνο επώασης μέσα στους περιτελλομένους κύκλους των ενιαυτών για να «γεννηθεί» εξ αυτού ο Φάνης – ένα θείο ελεύθερο πνευματικό προσωπικό όν – έχει την δομή του 439d της Πολιτείας του Πλάτωνος, ομοιάζουσα προς το άτομο της ύλης της φυσικής επιστήμης.

Ο Πλάτων στον «Τιμαίο» του, αναφερόμενος στα τέσσερα στοιχεία, ως καταστάσεις των ουσιών της ψυχής (μεριστής και αμερίστου) αποκαλύπτει τον διά της διευλεύσεως των 4 στοιχείων προορισμό της ανθρώπινης ψυχής, την ακτινοβόλο (ως προς την μεριστή) και πύρινη (ως προς την αμέριστη) κατάσταση της (Πρόκλου εις πατέρα Πυρ Ύμν. - 16c Πλατ. Φιληβ.). Όλα τα υλικοψυχικά συστήματα της ανθρωπίνης ψυχής πρόκειται να καταστούν πύρινα, όπως αναφέρει ποιητικώ τω τρόπω ο νεοπλατωνικός φιλόσοφος και διάδοχος της Πλατωνικής Ακαδημίας Πρόκλος: «πύρ γενώμεθα, διά πυρός οδεύσωμεν». Ο δε πλατωνικός λόγος μας παραδίδει στο περίφημο 16c του «Φιληβου» ότι η πυρίνη αυτή κατάσταση είναι δώρο-παροχή των θεών προς τους ανθρώπους, η οποία ερρίφθη κάποτε διά κάποιου Προμηθέως (θεών μεν εις ανθρώπους δόσις, ως γε καταφαίνεται εμοί, ποθέν εκ θεών ερρίφη διά τινός Προμηθέως άμα φανοτάτω τινί πυρί).

Η Χιραμική τέχνη ως απρόσωπη γενετική παραγωγική λειτουργία («και έστειλεν ο Βασιλεύς Σολομών και έλαμε τον Χιράμ εκ της Τύρου και ήτο πλήρης τέχνης και συνέσεως και επιστήμης εις το να εργάζεται πάν έργον εν χαλκώ και έχυσε τους δύο στύλους χάλκινους και έστησεν αυτούς εις την στοάν του ναού και έστησε τον δεξιόν και εκάλεσε το όνομα αυτού Ιαχείν και τον αριστερόν Βοάζ» - ΙΒ Βασιλ. 13 εδ. 7κ) απηχείται στο μυθικό και συμβολικό πλαίσιο του θεού Διονύσου – « Ιακχόν τε και Διόνυσον καλούσι και τον αρχηγέτην των μυστηρίων της Δήμητρος δαίμονα » – (και των Διονυσιακών τεχνιτών) ως της απροσώπου ερωτικής γενετικής δυνάμεως του Θεού, λειτουργούσας μέσα στην ανθρώπινη ψυχή στον μέσο αυτή χώρο, τον οποίον ο Πλάτων αποκαλεί « επιθυμητικόν ». Εντός του αιθερικού αυτού ψυχικού μεσοχώρου, τον οποίον ο «Πολιτικός» του Πλάτωνος παρομοιάζει με «κέρινο εκμαγείο» εδρεύει η μνήμη, γι' αυτό και ο Πλάτων το χαρακτηρίζει ως «δώρον της Μνημοσύνης» (Πλάτωνος Πολιτεία). Εκεί εδράζεται η γενετική δύναμη της ψυχής, η οποία διά του νόμου της μετενσαρκώσεως (θάνατος-επαναγέννηση) ισχυροποιείται ... της ψυχής (Ιαμβλ. Περί Μυστηρίων), η οποία πρόκειται να

καταστεί πύρινη. Η δόμηση ενός πυρίνου πνευματικού οργανισμού αθάνατου της ψυχής στηρίζεται στις απρόσωπες γενετικές λειτουργίες της (η γένεσις προϋποθέτει τον θάνατον-ανεκδήλωτον-εκδηλωμένον) (Πλάτωνος Φαίδων) οι οποίες προσωποποιούνται διά του θεού Διονύσου-διονυσιακών τεχνιτών αλλά και του Χιράμ, ως διδασκάλου.

Ο μύθος του Χιράμ, εκλαμβανόμενος εν σχέσει προς τις λειτουργίες της ψυχής, αποτελεί το σύμβολον της δομήσεως αθανάτου πνευματικού οργανισμού πυρίνης φύσεως- οχήματος της ψυχής (Ιάμβλιχος Περί Μυστηρίων) .... Η μεταμόρφωση του συνδέσμου ψυχής και οργανισμού (Πλατ. Τίμαιος) σε αθάνατο πνευματικό οργανισμό, πύρινο θα συντελεσθεί διά του θανάτου και της επαναγεννήσεως (βλ. μύθο, Διονύσου, Αδώνιδος κ.λπ.). Τα τρία διακριτα τμήματα-περιμερίσματα της ψυχής (Λογιστικόν, Θυμοειδές, Επιθυμητικόν), διά των εκφραζομένων τους ιδιοτήτων, συντελούν στην εξέλιξη της ανθρωπίνης ψυχής (βλ. 3 εταίροι) δια της φυσικής οδού του θανάτου.

Η δόμηση αθανάτου πνευματικού οργανισμού θα επιτρέψει στην ψυχή να οικεί σε πύρινο περιβάλλον. Ωστόσο, η διαδικασία αυτής διέρχεται διά μέσου του θανάτου, της καθόδου στο βάθος της συνειδήσεως (βλ. περί Αισθήσεων-καθόδου στον Πλάτωνα Φαίδων).

Οι εκπεφρασμένες ιδιότητες των 3 τμημάτων της ψυχής θα ωθήσουν αυτήν στην έκραση ιδιαίτερου κραδασμιακού τύπου, σχέσιν έχοντος προς τις γνωστικές και ερωτικές λειτουργίες της. Ο διδάσκαλος Χιράμ αποκτά την γνώση διά της αναμνήσεως, της συμπλόκου « μνήμη-λήθη », διαδικασίας συνυφασμένης με τον νόμο της μετενσαρκώσεως (βλ. Πλάτωνος Φαίδων « η γνώσις είναι ανάμνησις »).

Η έξοδος της ψυχής του διδασκάλου Χιράμ (βλ. «Γένεσις») σε εκδηλωμένο περιβάλλον γνωστικών λειτουργιών και αθανασίας (μύθος του Διονύσου, η Αθηνά διασώζει την καρδίαν του Διονύσου και αθάνατον την καθιστά) είναι το αποτέλεσμα της εναρμονίσεως του κραδασμιακού τύπου των επιμέρους τμημάτων του υλικού ψυχικού ατόμου.

Ο κραδασμιακός αυτό τύπος εναρμονιζόμενος προς την ιδιουσυχνότητα των οντοτήτων του θείου κόσμου νομιμοποιεί την ψυχή να επαληθεύσει τον τελευταίο στίχον των Χρυσών Επών του Πυθαγόρου «και όταν θα εγκαταλείψεις το σώμα σου στην γη, θεό άφθαρτος, ουκέτι θνητός». Νομιμοποιεί την ψυχή του διδασκάλου να κατασταθεί «κάτοικος του σύμπαντος».

Αναφωνούσα δε «η ακακία μοι είναι γνωστή» αναγνωρίζει εν μέσω του κόσμου των θείων όντων το μέγα άρρητον του πολυεπιπέδου μυστηρίου της Αθανασίας.